



Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

HISTORIAE EC||CLESIASTICAE PARS || PRIMA, QVA CONTI-||NENTVR ||
Eusebij cognomento Pamphili Cæsareæ Palæ-||stinæ Episcopi lib. 10.||
Eiusdem de vita Constantini magni lib. 4.|| Oratio Constantini magni ad
sanctoru[m] cœtu[m].|| Oratio eiusdem Eusebij in laudem Constanti-||ni
magni ad trigesimum ...

Christopherson, John

[Köln], 1569

In quibus Apolonius Cataphrigas confutauerit, & quorum mentionem facit.
Cap. XVII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29861

EVSEBII HISTORIAE

de Sila neque de Philippi filiabus, neque de Ammia ex Philadelphia, neque de Quadrato, neque de aliis quibusvis præterea, quod vāsano ipsorum more vlla ex parte, aliquando prophetauerint, omninō gloriari poterunt. Rursus ista memorat paulo pōst. Quod si post Quadratum, & Ammiā ex Philadelphia, mulieres illæ Montani (sicut prædicant) in prophetiæ munus proximè succedebant, proferant etiam eos, qui post Montani & mulierū illarum mortem. (Nam donum prophetiæ in Catholica ecclesia ad postremum Christi aduentum debere versari, affirmat apostolus) in idem munus successerint, verum decem & quatuor annis, qui iam à morte Maximillæ hætenus intercesserunt, ne vnum quidem prophetam inter ipsos commonstrare poterūt. Hæc ille. Miltiades verò, qui ab eodem auctore, quem modo citavi commemoratus est, etiam alia præclara suæ diligentiae ac studii in sacris literis collocati indicia cum in opere illo, quod contra Gentiles, tum in eo quod contra Iudæos scripsit, nobis post se reliquit: quibus vtrisque separatim in duos libros partitis, vtrumque hominū genus, & eorum instituta coarguit. Apologiam præterea pro Christiana, quam ipse profitebatur, religione, ad mundi principes illius temporis conscripsit.

In quibus Apolonius Cataphrygas confutauerit, & quorum mentionem facit. CAP. XVII.

PORRÒ Apolonius scriptor ecclesiasticus, cum ea, quæ Cataphrygum hæresis nominata est, adhuc in Phrygia vigere videretur, librum separatim ad auctores & patronos eiusdem confutandos composuit. Atque non modo confictas prophetias, quæ illorum esse feruntur, ad verbum ferè, vt scriptæ erant, coarguit, sed vitam etiam eorum, qui illius erroris auctores ac duces extiterunt, qualis nam fuerit, sub omnium aspectu ponit. Sed eum ipsum his verbis de Montano loquētem audiamus. Atqui quis sit hic recens & nouitius doctor, facta illius & doctrina satis declarant. Iste est, qui nuptiarum diuortia perdocet, qui nouas ieiunii leges sancit, qui Pepuzā, & Ty-

& Tymium (istæ enim sunt parvæ ciuitates Phrygiæ) cu-
 piens omnes vndique eò conuocare, Hierusalem nuncu-
 pat, qui pecuniarum exactores constituit, qui oblationũ
 nomine munera accipienda prætexit, qui deniq; sui ver-
 bi prædicatoribus, vt eiusdem verbi doctrina sordido
 ventris abdomine & ingluuie roboretur, salaria suppedi-
 tat. Ista de Montano. De eius prophetissis, sermone ali-
 quanto longius producto, sic scribit. Intelligendum est
 istas primas Montani prophetissas, vt primum spiritu il-
 lo replete erant, maritos deseruisse. Quam falso igitur e-
 mentiti sunt hi, qui Pristillam virginem appellabant? de-
 inde subiungit. An non vniuersa scriptura videtur pro-
 phetam vetare, ne munera & pecuniam accipiat? Quan-
 do ego igitur fortè video prophetissam aurum, argentũ
 & vestes preciosas cupide accipiẽtem, quid est cur illam
 non prophetissarum numero excludam? Iterum sermo-
 ne longius prouecto, de quodam illorum, quos confesso-
 res nominabant, hæc differit. Themison etiam totus re-
 uera auaritię sordibus inuolutus, qui nõ toleranter cru-
 cem afflictionis (quæ est propria veri confessoris nota)
 gestabat, sed pecuniarum multitudine se è vinculis eri-
 piebat, cum oportuisset illum ob istud peccatum humili
 submissoq; animo se gessisse, martyrem & testem Christi
 se esse gloriatus, audebat Apostolum imitando, catholi-
 cam ad omnes ecclesias epistolam contexere, ac tum il-
 los, qui planè multo melius credebant, quàm ille, fide &
 religione instruere, tum suæ doctrinæ confirmare inep-
 tias, tum denique in Dominum, in Apostolos, in sanctam
 ecclesiam conuitia petulanter iacere. De alio item eorũ,
 quos tanquam martyres apud se, honore & obseruantia
 decorabant, sic tradit. Vt non de pluribus verba facia-
 mus, dicat nobis ipsa prophetissa de Alexandri facinori-
 bus, qui se martyrem prædicat, & quem ipsa conuiuio ex-
 cipit familiariter, quem etiam alij complures adorant, cu-
 ius latrocinia, & alia flagitiosorũ genera, pro quibus de-
 bitas pœnas persoluerit, nihil nostra interest cõmemora-
 re, præsertim cũ in ipsas tabulas publicas satis accuratè re-
 lata sint. Igitur quisnã istorũ alterius condonabit pecca-
 ta? Prophetissa ne martyri latrocinia, an martyr prophe-
 tiffæ

EVSEBII HISTORIAE

tiffæ auaritiã? Cum enim Dominus dixerit: nolite pos-
 fidere aurum, neq; argentum, neq; duas tunicas: Isti om-
 niã cõtrã, in rerum vetitarũ possessione magnopere de-
 liquerunt. Nam illos, qui ab isto prophetæ & martyres,
 dicuntur, non à diuitibus solum, sed à pauperibus etiam,
 ab orphanis, & viduis pecunias exegisse perspicue osten-
 demus. Quòd si in hac re sibi confidunt, prodeant in me-
 dium, & de his nobiscum vnã disceptent, vt si forte con-
 uincantur, desinant de cætero peccare. Oportet enim,
 fructus prophetæ exquisitè explorari. Nam arbor à fru-
 ctu rite internoscitur. Vt verò Alexandri flagitia cuiq;
 ea cognoscere cupienti dilucide aperiantur, hoc pacto,
 ostendemus. Ephesi ab Aemilio Frontino, proconsule,
 non propter nomen Christi, sed propter latrocinia (erat,
 enim maleficus) quæ turpiter admiserat, in iudicio con-
 demnatus est. Verũ postea cum se ob nomen Christi per-
 secutionem passum fuisse apud fideles (quos callidè hac,
 astutia deludebat) falsò prætexuisset, illis proconsulem,
 roganribus pro eo, dimissus est. Attamen propria ac sua,
 vnde erat, ecclesia, eum quia latro erat, recipere nolebat:
 Cæterum qui plura de rebus gestis illius (cuius vitæ ra-
 tionem hæc prophetissa, licet cū illa multis iam annis cõ-
 moratus sit, ignorare præ se fert) penitus cognoscere cu-
 piant, Asiæ tabulas publicas habent, vnde discant. Istius,
 igitur mores depingendo, in iisdem tanquam in tabula,
 propriam etiam & veram prophetissæ effigiem scite de-
 pinximus. Similem etiam iustitiam in multis eorum pos-
 sumus declarare. Quòd si sibi, suisque ingeniis præfidat,
 veniant quæso in quæstionem, iudiciumque subeant.
 Alio item loco eiusdem libri de prophetis, de quibus se,
 ita iactitant, ista adnectit. Si inficias eant ipsorum pro-
 phetas munera accepisse, hoc pro confesso statuunt: se,
 si munera accepisse manifesto conuincantur, non omni-
 no esse prophetas. De quibus rebus infinita penè, eaque,
 certissima argumenta proferemus. Quin omnes pro-
 phetæ fructus accurate examinare necessum est. Dic mi-
 hi: prophetane comam coloribus tingit? Prophetane,
 stibio oculos obliuit? Prophetane sumptuose & vestitu,
 splendido ornatus incedit? Prophetane tabulis & tes-
 faris

faris ludit? Prophetane scenus exercet? Ista vere mihi fateantur, & dicant, vtrum liceat vsurpare, an contra. Ego certe hæc apud illos factitata perfacile ostendam. Idem iste Apollonius in eodem libro cõmemorat, quod quadragesimus iam annus, in quo quidem ad hoc opus scribendum se contulit, agebatur, ex quo Montanus illam confictam & commentitiam prophetiam inceperit. Atque iterum dicit, Zoticum (cuius superior scriptor se cit mentionem) cum Pepuzam aduentasset, ibi iam Maximilla prophetare se simulante, insanum in illa spiritum coarguere conatum fuisse: Verum ab illis, qui Maximilla partibus fauebant, ab instituto prohibitum. Porro Thraseæ cuiusdam ex numero martyrum, qui tum erant, meminit. Præterea ait se traditione accepisse, seruatorem mandatum suis dedisse Apostolis, ne ad duodecim annos Hierosolymis decederent. Vtitur etiam testimoniis ex Apocalypsi Ioannis desumptis. Hominem item mortuum diuina virtute & potentia, Ephesi à Ioanne excitatum narrat. Alia nonnulla persequitur, quibus pestiferum in primis, & maxime detestabilem hæresis prædictæ errorem plenissime cumulatissimeque labefactat. Hæc Apollonius.

De Serapione, & Cataphrigum hæresi.

CAP. XVIII.

Librorum Apollinarij contra hæresim, quam modo posuimus, editorum meminit Serapion, quem iisdem temporibus post Maximinum ecclesiæ Antiochenæ episcopum fuisse fama est. Istius etiam Apollinarij memoriam vsurpat in epistola scripta separatim ad Coricum & Ponticum: in qua ipse eandem perstringens hæresim, hæc loquitur. vt vero istud intelligatis, omnem in Christo fraternitatem, quæ per vniuersum orbem terrarum diffusa est, ab hac noua & peregrina prophetia tam falsis præstigiis instituta, reapse abhorrente literas Claudij Apollinarij beuissimi, qui Hierapoli, ciuitati Asiæ episcopus præfuit, ad vos misi.

O 2

In hæc